

Džuli Mej Koen

**JEDI,
UBIJ,
VOLI**

Preveo
Bojan Bosnić

— Laguna —

Naslov originala

Julie Mae Cohen

EAT, SLAY, LOVE

Copyright © Julie Mae Cohen, 2024

Originally published in the English Language in the UK
by Bonnier Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
Limited, London.

The moral rights of the Author have been asserted.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Ejndž, Kejt i Rouana, moju ekipu u dobru i zlu

„Lepota počinje onog trenutka kada odlučite da budete svoji.“

– *Koko Šanel,*
modna dizajnerka i navodno saradnica nacista

1

Četvrtak

Opal

STEPENICE ZA PODRUM: ISKRIVLJENE, USKE, GAZIŠTA ŠIROKOG jedva toliko da stane njeno stopalo. Jedino svetlo dopiralo je od gole sijalice koja je visila sa plafona; prostor ispod bio je samo zbrka senki.

Vazduh je bio ispunjen snažnim mirisom sirćeta. I još nečega, ustajalog i neodredivog.

Opal, naviknuta da svaku moguću situaciju procenjuje po najgorem mogućem ishodu, prvi put se zapitala da se možda ne radi o klopci. Sam bog zna da je ovoj ženi pružila razlog da je mrzi. Obema ženama, zapravo – a takođe im je pružila i razlog da se mrze međusobno.

Možda nije bila baš najbolja ideja da se spusti u rupu s njima.

Zastala je i bacila pogled preko ramena. Lila, iza nje, delovala je prestravljeno; ali Lila je uvek delovala prestravljeno, tako da to nije značilo ništa. Marinino lice je već bilo malo teže pročitati. Bila je uznemirena, ali tu je bila i neka druga emocija, ili emocije, koje Opal nije mogla da provali. A Opal je obično mogla da provali svakoga u svega nekoliko minuta prvog susreta.

Prvi put je primetila da je Marina u svilenjoj haljini i ima karmin... da li se normalne majke tako oblače za mirno veče sa decom, ovde u fensi dubinama Ričmonda?

„Pažljivo silazite“, rekla je Marina. „Stepenice su prilično rasklimane. Držite se za ogradu, važi?“

Ako dođe do najgoreg, mislila je Opal, biće u stanju da obe savlada u tuči. Sumnjala je da je ijedna od ove dve žene ikada u životu udarila nekog pesnicom.

„Umirem od želje da saznam šta je to toliko važno ovde dole“, rekla je iskreno, i krenula niz stepenice.

Kako je silazila, miris sirćeta je postajao sve jači. Pod je bio od betona, a prostorija, puna poređanih polica, takođe osvetljena visećom sijalicom.

Nasred prostorije ležalo je telo muškarca.

„Jebote“, promrmljala je Opal.

Iza nje, obe žene su sišle u dno stepenica, ali njena pažnja je bila na muškarcu na podu. Ležao je na boku, okrenut ka njoj. Prepoznala ga je odmah, naravno, iako su prošle godine. Kosa mu je bila druge boje, odeća nepoznata, pustio je brižljivo negovanu gotovo-bradu.

Ali to jeste bio on. Prepoznala bi ga svuda, čak i da ne može da mu vidi lice: prepoznala bi ga po trzaju u stomaku, osećanju između straha i besa.

Tokom godina mnogo puta je pomislila da ga je ugledala, ovde u Londonu i svuda kud bi išla. Svaki put bi pogledala čoveka dvaput, pratila ga, vežbajući u sebi šta će reći, dok se taj ne okrene i ne pokaže se da je potpuni stranac. Ali nikad nije osetila ovakav trzaj.

Sve do ovog trenutka nije bila ni svesna da on i dalje ima takvu moć nad njom.

Pogledavši izbliza, videla je da su mu nožni članci spojeni srebrnom lepljivom trakom, a ruke vezane iza leđa. Na čelu je imao skorele krvi. Koliko dugo leži ovde? *Zašto leži ovde?*

Iza nje se začuo grčevit uzdah, pa zvuk tela kako pada. Lila se srušila na betonski pod.

Marina je vrisnula i sagnula se nad Lilu, dodirnuvši joj lice. „O, bože moj, da li si dobro?“

Opal se nagnu ka ženi koja je ležala. „Onesvestila se, čini mi se.“

„Doneću mokru krpu.“ Marina je potrčala nazad uz klimave stepenice. Opal brzo pregleda Lilu da vidi je li se povredila. Puls joj je bio ubrzan, ali osim toga činilo se da je dobro. Opal je skinula svoju duksericu i podmetnula je Lili pod glavu.

Pogled joj je potom otplovio nazad ka muškarcu koji je ležao na podu. Na čelu ispod razdeljka bila su mu zalepljena dva mala flastera. Opal je začkiljila. Flasteri su imali neke ružičaste oblike na sebi, poput...

Ček', je l' to Pepa Prase?

Začuše se Marinini koraci niz stepenice, i ona kleknu pored Lile i pritisnu joj flanelsku krpu na čelo. „Nisam znala da će se onesvestiti“, rekla je.

„Ovo nije prvo telo koje je pronašla“, rekla joj je Opal. „Verovatno je istraumirana.“

„O, ne. Nisam znala. Baš mi je žao!“

Lili kapci zatreperiše. Zastenjala je i otvorila oči, koje se istog trena razrogačiše od užasa.

„Nije mrtav“, rekla je Marina brzo. „To sam prvo proverila kad je pao niz stepenice. Pre nego što sam ga vezala.“

Lila se pridigla i sela. Lice joj je bilo samrtnički bledo, a kosa joj je pobegla iz šnale i rasula se. „Vezala si ga?“

„Da, morala sam. Zarad sopstvene bezbednosti. Naše bezbednosti. Imam gore tri usnula deteta, kapirate. Izvini, nisam htela da te preplašim.“

„Zašto se ovde oseća na kisele krastavčiće?“

„Nosio je teglu“, rekla je Marina. „Razbila se. Ali skupila sam staklo, ne brinite.“

Na svoje iznenađenje, Opal se nasmejala.

„Izvini“, rekla je. „Znam da nije smešno. Ali to je tako tipično, zar ne? Žena ima onesvešćenog muškarca vezanog u podrumu, a prvi instinkt joj je da očisti nered.“

„Imam troje de...“

„Znam, znam. Mislim da sam i ja u šoku. Uz to, nisam ga videla skoro tri godine.“ Opal je prišla muškarčevom telu, čučnula pored njega i dodirnula mu vrat, proverivši mu bilo kao malopre Lili. „Puls mu je dobar, i čini se da diše normalno. U nesvesti je, doduše, što je očigledno.“

„Udario je glavom kad je pao“, rekla je Marina. „Ali samo malo je krvario. Dezinfikovala sam mu ranu.“

„Koliko je već bez svesti?“

„Ne znam. Otprilike... sat vremena.“

Opal se pridigla. „Pravo pitanje nisu krastavčići niti čišćenje. Pravo pitanje glasi: zašto si meni poslala poruku umesto da pozoveš hitnu pomoć?“

„Da“, rekla je Marina. „Da. Pa, baš tako. Dobro pitanje.“

„Možda ima potres mozga. Ili je slomio vrat. Ili ima krvarenje na mozgu.“

„Možda“, odgovori Marina. „Mada mu je boja lica prilično dobra. Postavila sam ga u pozu za oporavak.“

„Da izguglam simptome?“, upitala je Lila.

„Ne“, reče Opal. „Nemoj da guglaš ništa. Prvo moramo da vidimo na čemu smo. To znači da Marina mora da odgovori na moje pitanje. Zašto nisi pozvala hitnu pomoć kada je pao?“

Marina se uzvrpoljila.

„Vidi, reći ću ti“, rekla je. „Ali... Mislim da nam prvo svima treba piće.“ Krenula je ka stepenicama.

Opal je brzo odlučivala. „Čekaj samo sekund. Gde je traka kojom si ga vezala?“

Marina pokaza ka jednoj polici, a Opal otkinu parče sa rolne i zalepi ga preko usta onesvešćenom muškarcu.

„Nemoj!“, rekla je Lila. „Zašto to radiš?“

„Samo dok popričamo“, reče Opal. „Ako se osvesti mogao bi da viče, a to bi probudilo Marininu decu, i to bi onda zahtevalo mnogo objašnjavanja.“

„I to bi im ostavilo traumu iz detinjstva“, dodala je Marina.

Lila se ugrizla za usnu, ne baš sigurna. „Ali šta ako mu bude muka? Mogao bi se ugušiti.“

„Pazićemo na njega.“

„Ja... Odoh da nam donesem nešto za piće“, rekla je Marina i otrčala uz stepenice.

Opal nije mogla da skine pogled sa muškarca na podu. Nekada je imao crnu kosu, a sada je ona bila srebrnosiva i bela. Da li se farba? Ili su oboje toliko ostarili u protekle tri godine?

Farba se. Znala je kako on funkcioniše. Ni crna nije bila njegova prirodna boja.

Ali ništa od ovoga nije on planirao: ni podrum, ni lepljivu traku, ni flastere sa slikom Pepe Praseta, ni ove tri žene zajedno.

Zapitala se: da li bi se normalan čovek, bolji čovek, sažalio na njega?

Lila joj je prišla. „Mislim da ga je Marina gurnula niz stepenice“, prošaputala je, dok joj je glas podrhtavao. „Namerno.“

2

Osam nedelja pre tog četvrtka

Lila

LILA JE STAJALA IZA IZLOŽBENOG STOLA U BIBLIOTECI, nesvesna da će uskoro doživeti najužasnije iskustvo u životu.

Posmatrala je pet gomila knjiga koje je slagala celo popodne. Na jednoj gomili su bile knjige fikcije, na jednoj drame, pa krimići, na jednoj manjoj poezija i, nasuprot njoj, veća gomila dečjih knjiga. Kompleti za svaku moguću čitalačku grupu ove biblioteke. Nijedan primerak nije nedostajao, i svaki komplet je imao nešto sa liste pet najčitanijih.

Ovog meseca će biti mnogo srećnih čitalaca. To je delom bila i nadoknada za razgovor koji je načula u sobi za odmor tog jutra. Pa, zapravo to i nije bio pravi razgovor: Džimiju je zahvalio Lili što će večeras ona zatvoriti umesto njega, a Elis je promrmljala sebi u bradu nešto što je trebalo da bude tiho, ali očigledno s namerom da svi čuju, posebno jer ih je bilo samo troje u prostoriji.

„Zašto ona i dalje radi ovde kada nekima od nas zaista treba novac? Zar nije dobila na lutriji?“

Ovo nije bio prvi put da Elis kaže tako nešto o Lili. Stalno je odapinjala te male pasivno-agresivne strelice koje je trebalo da

budu šale, poput: „Ideš kući na svoju jahtu?“, ili „Ne zaboravi svoju Šanel tašnu!“ Lila nije posjedovala jahtu niti bi znala šta da radi sa *Šanelovom* tašnom, osim ako to nije bila ona torbica što se nosi oko struka, ali zašto bi čovek toliko potrošio na jednu torbicu kada je u onu iz *Prajmarka* stajalo sve što treba?

Kada bi Elis kazala tako nešto, Lila bi se nervozno nasmejala. Ali u sebi je počela da je naziva „Zlicom Elis“. Samo u mislima, naravno.

Njeno pitanje se ovog jutra ni izbliza nije moglo protumačiti kao šala. Lila je bez reči izašla iz sobe, dok joj je srce lupalo kao ludo. Ali je celog popodneva vežbala odgovore na to pitanje, iako nikad neće imati hrabrosti da ih kaže naglas.

Pravljenje gomila knjiga bio je jedan od razloga zašto je i dalje želela da radi ovde, iako jeste bila dobila na lutriji i, u stvari, nije uopšte morala da radi.

Uz to, Lila je volela svoj posao. Još otkad je bila mala, sedeći na tatinom kolenu i slušajući ga kako joj čita priče, želela je da radi nešto vezano za knjige. Prvobitno je htela da bude spisateljica, ali ono što se desilo na fakultetu pokvarilo joj je plan. Biti bibliotekarka bilo je podjednako dobro, doduše. Svaka knjiga, do poslednje, sadržala je čitav jedan svet. Da ih stavite sve zajedno na gomilu, dobili biste sve ljudsko znanje na jednom mestu. Čitati knjige, pronalaziti ih, preporučivati, slagati po nekom redu, deliti ih, voditi brigu o njima... šta više da traži od života?

Lila Najtingejl je znala da nikad neće postići nešto veliko – nikad neće naći lek za rak, zaustaviti klimatske promene, napisati bestseler, čak niti jedan stih koji će dotaći nečije srce – ali svaki put kada bi dodirnula neku knjigu, dodirnula bi veličanstvenost.

Nikada to ne bi napustila.

„Ja sad odoh“, reče joj Džimiju, pojavivši se otpozadi s kaputom i torbom. „Hvala ti što zatvaraš umesto mene.“

„Zadovoljstvo mi je“, odgovori Lila, nasmešivši se. „Nadam se da će koncert tvoje ćerke proći uspešno. Vidimo se u utorak.“

Biblioteka više nije radila ponedjeljkom. Problemi sa finansiranjem. Uvek su ponedjeljkom ujutru imali *Vreme rime* na dečjem odeljenju, i mada je to samo prebačeno za sredu, ona je smatrala da je ponedjeljkom bilo bolje posećeno.

Po njenom mišljenju, bila je grehota da biblioteka nije otvorena svih sedam dana u nedelji. Znanje treba da bude besplatno za svakoga. Nije to samo vezano za knjige. Ljudi koriste kompjutere za svašta – za istraživanje, da, ali takođe i za plaćanje računa, za prijavljivanje za posao, za naknade ili skloništa. Neki ljudi jednostavno dolaze radi toplote i svetla i utočišta. Ili da ne budu sami. U biblioteci nikad nisi mogao da budeš sam.

Zakari je voleo biblioteku gotovo koliko i ona. Na kraju krajeva, ovde su se i upoznali – i to u čitalačkoj grupi, ni više ni manje. Na uvodnom sastanku grupe za čitanje drama, kada su čitali *Inspektor je došao*, što je Lila izabrala jer je uvek dobro bilo privući ljude nekim klasikom. Nije bilo dovoljno ljudi za sve uloge, pa je i Lila morala da uskoči. Ona je čitala Šilin tekst. Ulogu inspektora je čitao jedan gospodin blagog glasa s naočarima sa zlatnim okvirom, koji je u odelu od tvida i s prilično izlizanim kožnim cipelama izgledao poput kakvog profesora. Imao je iznenađujuće moćan i rečit glas i jednom prilikom dok su čitali zajedno – onu scenu kada Šila dozna za Džeraldovu tajnu – Lila je podigla pogled sa svog teksta u istom trenutku kada i gospodin koji je igrao inspektora sa svog.

Pogledi su im se sreli, i ona je osetila udar elektriciteta do same srži svog bića, kao onda kada je uključila električni čajnik u utičnicu koja nije imala dobro uzemljenje.

Ostalo je istorija. Vrtela je verenički prsten oko prsta. I dalje se čudno osećala što ga nosi, a i bio je mnogo veći nego što bi sama odabrala. Zlica Elis je piljila u njega svaki put kada bi se našle zajedno u prostoriji.

Nežno je potapšala gomilu knjiga za grupu za čitanje drama, a zatim uzela Džimijuove ključeve, spremna da još jednom

pregleda biblioteku kako bi se uverila da je sve u redu i spremno za zatvaranje. Jedan stariji gospodin je i dalje bio za kompjuterom. Lila mu se tiho obratila, podsetivši ga da se biblioteka zatvara, a onda je otišla da proverí dečje odeljenje, koje je ponekad ostajalo u neredu. Približavala se gajbicama sa slikovnicama kada je ugledala Zlicu Elis kako ide ka njoj, sa kiselim izrazom lica.

Lila je šmugnula iza rafa sa literaturom za tinejdžere. Pravila se da traži neku knjigu, ali, hvala nebesima, Zlica Elis je nije primetila, već je prošla pored nje ka sobi za odmor, verovatno da bi uzela kaput i tašnu i krenula kući.

Ovo nije bio prvi put da se krije od Zlice Elis. Stalno je to radila. I znala je da je to kukavički, kao i da je pakosno što je naziva Zlicom Elis, makar samo u sebi. Zlica Elis je verovatno mnogo toga preturila preko glave čim se tako ponašala. Ili je imala dosta neplaćenih računa. Iako se Zlica Elis nikom nije požalila kako bi joj možda pomogli, ili se ponudili da joj pozajme novac; samo je nabusito učutkiivala sve oko sebe i uvek bi sama pojela sve biskvite koje su imali.

Lila je začula kako se ulazna vrata zatvaraju i požurila da pogleda kroz staklo: Elis je otišla. Ostala je sama. Zaključala je vrata i odahnula sa olakšanjem.

Završila je obilazak zgrade, sredila police, poravnala novine i isključila kompjutere. I to je volela: da ima biblioteku samo za sebe. Sve te neme police i mračne ekrane, sve te bezbedne i utešne senke. Kada je sve završila, isključila je i poslednje svetlo a potom otključala ulazna vrata, izašla i opet ih zaključala. Pažljivo je stavila Džimijuove ključeve u tašnu i potapšala ih, kao da im govori da su na bezbednom. Onda je, pre nego što će otići na autobusku stanicu, zastala kako bi pogledala biblioteku u kojoj je provela toliko srećnih sati kao devojčica i mlada žena. Njene zidove od cigle, njene mračne prozore. Mesto za vraćanje knjiga pored ulaznih vrata. Plakate na staklenim vratima koji su reklamirali jutarnju kafu zajednice, književne klubove, klinike za savete građanima i, naravno, *Vreme rime*.

Lila je dobro obavljala svoj posao tu, na mestu koje je volela. Sada će, nakon dana ispunjenog zadovoljstvom, otići kući kod tate, koji će je, kao i uvek, dočekati zagrljajem. On je danas radio u bašti i mirisaće na svežu zemlju i ivericu. Gledaće *Ubistva u Midsameru*, zajedno na sofi. On će sebi doneti čaj na poslužavniku, a ona će mu praviti društvo iako nije jela, jer je volela da provodi vreme s njim i plašila se da se on oseća usamljeno kada je ona ceo dan na poslu, iako se nakon odlaska u penziju zanimao svojim hobijima.

Potom će se na brzaka istuširati i obući haljinu, jer će je Zakari odvesti kasnije na romantičnu večeru. Nije to bila nikakva posebna prilika; Zakari je rekao da bi jednostavno bilo lepo uraditi nešto posebno čak i nedeljom uveče.

Niko na svetu nije bio srećniji od nje.

* * *

Sada je od posla do kuće putovala malo duže nego kada su ona i otac živeli u bungalovu, ali nije se žalila. To joj je davalo vremena da odsluša audio-knjige, a osim toga, uvek je bilo uzbudljivo sići sa autobusa i prošetati se do njihove nove kuće, sa prozorima kao sa slike, sjajnim vratima sa mesinganim zvekirom i ogromnom baštom za tatu.

Tata je čak hteo da se opробa i u umetničkom orezivanju biljaka. „Šta kažeš na lisicu i zeca?“, upitao je pre neko veče. Lila se složila kako bi bilo divno imati lisicu i zeca oblikovane od živice u vrtu ispred kuće, kao dva lika iz Ezopove basne koji oživljavaju. Međutim, tata je mislio da možda ipak počne od nečeg manjeg, poput pileta.

Kada je bila mala, da joj je neko rekao da će živeti u ovakvoj kući – pravom-pravcatom zamku – i da će njen tata moći da se penzionise pre godinu dana nakon radnog veka provedenog u Pošti, a to je bio posao koji je voleo, mada mu nije bilo lako poslednjih nekoliko godina zbog kolena, i da će ona imati i

posao i dečka iz snova, a uskoro možda i mačku... pa, svakako mu ne bi poverovala.

To je bilo dovoljno da počne da veruje u sudbinu.

Došla je do ulaznih vrata, krenula da stavi ključ u bravu a onda primetila da su vrata odškrinuta.

Kada je bezbednost u pitanju, tata je obično bio prilično oprezan – nagledao se krađa paketa sa pragova u njihovom starom kraju – ali je ponekad umeo da bude i pomalo zaboravan. Smatrala je da je to zato što su sada živeli na novom mestu nakon što je većinu svog života proživio u bungalovu. Ovaj kraj u Čizelherstu, na privatnom putu blizu golf terena, bio je mirniji nego njihov stari kraj u Sidkapu. Bilo je potrebno malo vremena da se prilagode. I tako je on rešavao svoje ukrštene reči i sudoku svakog dana, dok se ona starala da imaju dovoljno ribljeg ulja u ishrani. Namrštila se kada je ušla u hodnik i viknula: „Tata? Ostavio si vrata otvorena.“

Glas joj je blago odzvanjao po mermernim pločicama. Tata nije odgovorio.

Verovatno je bio u bašti iza kuće ili u kuhinji, ili na spratu. Pošto je kuća bila toliko velika, bilo je teško čuti ljude u njoj. Prošle nedelje morala je da ga pozove telefonom jer nije mogla da ga pronađe. Bio je u kadi, ali ne u svom kupatilu. Jednostavno je želeo da isproba neku drugu kadu u jednom od ostalih kupatila.

Ostavila je svoje ključeve u činijicu pored ulaznih vrata i prošla kroz kuću do otvorene kuhinje, koja je sva bila u mermeru, granitu i nerđajućem čeliku, sa ogromnim novim *Aga* šporetom, koji još nije uspela da provali kako radi. Prostorija je bila prazna, a vrata koja su vodila ka dvorištu otvorena. Staklo je krckalo pod nogama.

Jedno stakleno krilo vrata bilo je razbijeno sa spoljne strane.

„Tata?“, pozvala je ponovo.

Prešla je pogledom preko bašte. Radio je ovde – njegovi potkresivač za ivice i ašov bili su uredno naslonjeni na niski

zidić, a jedan od zasada malčiran – no tate nije bilo nigde na vidiku, a nije bio ni u šupi ni u stakleniku.

Kada se vratila u kuhinju, primetila je da je nekoliko fioka otvoreno. Zatvorila ih je, mršteći se. Nije ličilo na tatu da bude neuredan. Na podu je bio i omot od kekso.

Bacila je pogled na sobu koju je agent za nekretnine nazvao „porodičnom sobom“. Bila je spojena sa kuhinjom pa ste mogli da časkate sa nekim ko sedi tamo dok spremate večeru. Prigušila je vrisak.

Prostorija je bila u neredu. Lampe oborene, jastuci sa sofe bačeni na pod. Televizor, postavljen na zid, sada je visio izvaljen sa polovine nosača pod čudnim uglom.

Nešto užasno se desilo. Mogla je to da oseti, kao ruke oko vrata. „Tata!“, vrisnula je.

Otrčala je na sprat, dok joj je užas odzvanjao u ušima. Protrčala je pored spavaćih soba sa otvorenim vratima, jedva primetivši da je svaka od njih takođe ispreturana. Odeća je ležala na tepihu, čebad razvučena po podovima, električni uređaji iščupani iz zidova. Vrata radne sobe njenog oca takođe su bila otvorena: bila je to velika prostorija u zadnjem delu kuće, okrenuta ka jugu zbog prirodnog svetla.

Veći deo sobe zauzimala je njegova maketa železnice. Bila je magična, ta zemlja koju je izgradio na velikim komadima šperploče raširenim po stolovima, sa malim ljudima, radnjicama, drvećem, nekoliko veoma detaljno ofarbanih parnih lokomotiva, čak i s kravama na poljima i psima koji su trčali po parku. Kao dete, posmatrala bi je satima i igrala se njome, iako samo pod njegovim nadzorom. Mada mu je ponekad i pomagala u izgradnji.

Sada je bila prevrnutu. Vozovi su ležali na podu u zbrkanim gomilicama. Ljudi, radnjice, životinje, sve u istoj razmeri. Šine su se držale na veštačkoj travi, savršene i prazne. Flaša boje za modeliranje bila je razbijena, ispunjavajući vazduh mirisom hemije.

Njen otac je ležao licem prema podu pored ruševina svojih vozova.

I dalje je nosio odeću u kojoj ga je videla ujutru pre nego što je otišla na posao: sivosmeđe somotske pantalone, bela košulja sa suptilnom šahovskom šarom, zavrnutih rukava. Sad je bila skroz umrljana krvlju. Svetlocrvena boja na kragni njegove košulje. Ležao je u lokvi, u lokvi crvene boje. Mešala se sa zelenim emajl lakom.

„Tata!“ Pala je na kolena pored njega. Krv je bila još topla. Kada ga je dodirnula, koža na vratu bila mu je mlaka. Njegov potiljak, na kome se kosa proređivala (uvek mu je govorila kako nije istina da se to dešava), bio je prekriven krvlju, toliko da je izgledao crno.

Glava mu je imala čudan oblik.

„Tata“, zajecala je.

Nežno ga je protresla. Pokušala je da ga osvesti. Uzela je njegovu mlitavu ruku i obavila prste oko nje. Poljubila mu je zglavke.

Nastavila je da ponavlja njegovo ime, iako je znala da od toga neće biti nikakve koristi.